

„Să crezi ca un zeu, să poruncești ca un rege, să muncești ca un rob!”

- C-tin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul X
Numărul 549
29 dec. 2021 -
4 ian. 2022

Da, să nu ne supunem! Dar să o facem cu demnitate...

Cezar Adonis
Mihalache

Să avem curajul să spunem că nu ne supunem lor! Că nu recunoaștem acel așa-zis drept „european” care scoate, extirpă din izvoarele de drept, legile și normele noastre. Acel drept „european” care, dintr-un set de recomandări, a ajuns să fie impus ca referință. Pentru că nu despre asta a fost vorba când am intrat în Uniunea Europeană! Am semnat Tratatul de la Lisabona, dar în nici un colț de pagină, nici măcar printre rânduri, nu era strecurată aberația de astăzi... Aceea de extrage din prim plan (după ce am făcut acest lucru cu instituțiile naționale, pe care le-am aduc cu un pas mai în spate, să aibă întâietate forurile europene), atât deciziile Curții Constituționale a României cât și Constituția în sine.

Să avem însă demnitatea de a le spune în față că nu ne supunem! Nu să mergem pe ocolite, să căutăm motive, dovezi. Să fim bărbați în fața genului juridic impus dinspre bătrâna transsexuală a Europei.

Și era atât de simplu! CCR trebuia doar să spună clar: NU, dreptul „european” nu poate avea întâietate în fața celui național. Pentru că legea noastră supremă este Constituția României, nu un set de acte și norme în continuă schimbare, într-o continuă căutare de gen și autoidentificare, și autosatisfacere, așa cum au ajuns recomandările vehiculate astăzi de Europa drept legi supreme. Iar dacă judecătorii de la CCR voiau neapărat să aibă o anumită eleganță în discurs față de coana’ Europa, puteau aborda o atitudine diplomatică fină, dar fermă, pentru că vremurile pe care le trăim sunt dure. Și puteau sublinia singurul lucru care contează: faptul că decizia Curții de Justiție a Europei este neconstituțională (în raport cu Constituția noastră actuală) și poate genera interpretări și acțiuni subiective, abuzuri, chiar un soi de anarhie în justiția națională, prin „dezlegarea” dată judecătorilor noștri de a nu

mai respecta deciziile curților și instanțelor românești.

Dar nu era cazul de o asemenea eleganță! Suveranitatea și întâietatea Dreptului Național, pentru care s-au jertfit generații întregi, căci nu coana hoască ne-a făcut nouă uniri, nu ea a luptat pentru independența și întregirea de țară, nu ea și-a sacrificat fii și fiicele pe străzile însângerate ale Libertății din Decembrie 1989, nu au nevoie de justificări. Cu atât mai puțin de demonstrarea insuficienței de logică a unor recomandări europene impuse astăzi drept legi, parte ale unui așa-zis drept „european” (tot mai diferit față de gândirea părinților fondatori ai CE despre ce trebuia să reprezinte Dreptul European). Pentru că normele UE, ce sunt impuse ilegal, abuziv, se modifică mai repede decât i-ar crește femeii cu barbă a Europei și mustața, mai repede decât ar decide unii că nu mai avem identitate biologică, că nu mai suntem bărbați, femei, mamă, tată...

Riscul declanșării încălcării unor hotărâri și spețe naționale, înmulțirea abuzurilor, apariția de derapaje, toate apărute de așa-zisul drept „european”, era un motiv suficient pentru CCR de a spune, demn, că respinge decizia Curții de Justiție a UE care venea să ne impună faptul că „judecătorii naționali nu sunt obligați să aplice deciziile Curților Constituționale care contravin dreptului Uniunii Europene”. Iar CCR nu trebuia să găsească și o justificare, aproape vinovată, prin aceea că Legea supremă a țării este cea care nu permite întâietatea dreptului european asupra celui național și, cel mai grav, oferind și o soluție, practic, prin precizarea că acest lucru poate fi realizat după revizuirea Constituției și includerea în aceasta a dreptului de întâietate a legilor europene!

Lucrurile sunt clare! Atâta vreme cât avem o Constituție (actuala lege supremă ce nu pune dreptul european, ori al altora, deasupra legilor naționale), înseamnă că decizia Curții

de Justiție a Europei este nulă de facto. Mai mult, judecătorii CCR aveau ocazia să facă istorie și să acuze Curtea Europeană că

instigă judecătorii români la nesupunere față de deciziile celor tribunale naționale, juriștii UE știind că, în România, la protestul din 21 decembrie, pentru oprirea autoetatei dreptului european carelor din provincie la București! nu au făcut-o, poate prea lași, prea înspăimântați să nu-și piardă sinecurile, prea bătrâni pentru luptele de ridice necesare apărării legitimații și Suveranității și Demnității și coboare din autobuze pentru naționale, judecătorii CCR a fi pozati din față și profil, alegând să inventeze o „castană” și să o azvârle în foc. Și au făcut-o pentru acest act umilitor și ilegal!), priul confort, dar, mai ales, au fost legitimați și li s-a folosit lipsa de răspundere, de demnitate, de viziune, chiar de asemenea faptă ilegală. Dacă, acum, este evident Pretextul a fost identificarea vor urma presiuni dinspre Europa pentru a (ne) fi parlamentului și au „vandal-schimbata cât mai repede izat” (nu se știe clar cum) Constituția. Și, probabil, mașina Ambasadei SUA. vom ajunge și la declanșarea unor infrigementuri pentru o țară pentru a nu mai veni la vi-care întârzie înlocuirea itoarele proteste. Constituției cu textele dorite

Mă întreb însă cum de Uniunea Europeană s-a făcut ca fix în ziua unei (și da, putem revizui revolte, anunțată cu mult timp înainte, cei de la Constituția, dar numai pentru a adăuga faptul că spectiva ambasadă, să-și „în legislația românească facă drum pe acolo... Care primează legea națională era „urgenta”? Îi ardea așa față de cea europeană ori tare să vorbească tocmai internațională la care România este parte”).

Și nu, „toată disubterană? Erau prea oboșiți care ar fi determinat și nu puteau să vină după CJUE să decidă că protest dacă era o așa de hotărârile CCR încalcă mare întâlnire ce nu putea fi legislația europeană, iar amânata? Sau a fost o judecătorii români le pot ig-provocare ordinară si cu ce nora fără să se teamă de scop? Adică într-o zi de „cod represalii, nu a plecat ni-roșu”, mașina ambasadei cidecum de la deciziile CCR SUA vine la parlament fără în privința legislației antemergători, fără niciun fel anticorupție, ci de la cele de protecție de la SPP și privind nelegiferarea Pușcașii Marini și e lăsată de apucăturile minorităților sex-domnul șofer fix în curte, uale pentru care Europa și-lângă celelalte mașini, fix pe ar pune și fustele în cap. la Senat, tocmai pe acolo Dar am putea chema și noi unde au intrat manifestanții? Uniunea Europeană la Altă întrebare: De ce bară, pentru instigarea nu s-a intrat în curtea Parla-judecătorilor români la ne-mentului pe la Camera supunere față de legile și Deputaților unde era legea Constituția țării!... Și să vezi Certificatului Covid și s-a in-atunci farduri pe obrazul de gen al Europei!...

Nici o prigoană nu ne va opri!

Mihai
Tîrnoveanu

Demisia ministrului de interne! Demisia tuturor răspunzători pentru prigonirea participanților de UE și protestul din 21 decembrie, pentru oprirea autoetatei dreptului european carelor din provincie la București! Demisia și anchetarea lor pentru abuz în serviciu! Oamenii care au venit de la sute de kilometri depărtare au fost ridice necesare apărării legitimații, li s-a cerut să coboare din autobuze pentru a fi pozati din față și profil, alegând să inventeze o „castană” și să o azvârle în foc. Și au făcut-o pentru acest act umilitor și ilegal!), priul confort, dar, mai ales, au fost legitimați și li s-a folosit lipsa de răspundere, de demnitate, de viziune, chiar de asemenea faptă ilegală. Dacă, acum, este evident Pretextul a fost identificarea vor urma presiuni dinspre Europa pentru a (ne) fi parlamentului și au „vandal-schimbata cât mai repede izat” (nu se știe clar cum) Constituția. Și, probabil, mașina Ambasadei SUA. vom ajunge și la declanșarea unor infrigementuri pentru o țară pentru a nu mai veni la vi-care întârzie înlocuirea itoarele proteste. Constituției cu textele dorite

Mă întreb însă cum de Uniunea Europeană s-a făcut ca fix în ziua unei (și da, putem revizui revolte, anunțată cu mult timp înainte, cei de la Constituția, dar numai pentru a adăuga faptul că spectiva ambasadă, să-și „în legislația românească facă drum pe acolo... Care primează legea națională era „urgenta”? Îi ardea așa față de cea europeană ori tare să vorbească tocmai internațională la care România este parte”).

Și nu, „toată disubterană? Erau prea oboșiți care ar fi determinat și nu puteau să vină după CJUE să decidă că protest dacă era o așa de hotărârile CCR încalcă mare întâlnire ce nu putea fi legislația europeană, iar amânata? Sau a fost o judecătorii români le pot ig-provocare ordinară si cu ce nora fără să se teamă de scop? Adică într-o zi de „cod represalii, nu a plecat ni-roșu”, mașina ambasadei cidecum de la deciziile CCR SUA vine la parlament fără în privința legislației antemergători, fără niciun fel anticorupție, ci de la cele de protecție de la SPP și privind nelegiferarea Pușcașii Marini și e lăsată de apucăturile minorităților sex-domnul șofer fix în curte, uale pentru care Europa și-lângă celelalte mașini, fix pe ar pune și fustele în cap. la Senat, tocmai pe acolo Dar am putea chema și noi unde au intrat manifestanții? Uniunea Europeană la Altă întrebare: De ce bară, pentru instigarea nu s-a intrat în curtea Parla-judecătorilor români la ne-mentului pe la Camera supunere față de legile și Deputaților unde era legea Constituția țării!... Și să vezi Certificatului Covid și s-a in-atunci farduri pe obrazul de gen al Europei!...

Se vrea a fi dată o amploare internațională a cazului, o imagine a noastră – cum au făcut cu trumpiștii de la Capitoliu -, pentru a putea fi urmăriti „legal” și pedepsiți pentru asta.

De ce s-a făcut în așa fel de un „organizator” politic, încât să nu putem fi nici măcar o secundă împreună, (după ce s-a terminat pichetarea intrărilor în Parlament, adică ora 11), la poarta principală, anume cea din dreptul Parcului Izvor, de la Camera Deputaților? De ce după ora 11 toate grupurile de la pichete nu s-au adunat într-un singur loc, anume cel de la Izvor, cum ar fi fost logic, căci, repet, la Camera Deputaților era Certificatul, nu la Senat, unde era mașina însărcinatului SUA absolut întâmplător. De ce s-a dat apă la moară televiziunilor care au filmat doar grupurile de oameni de pe la diferitele intrări și nu o mare mulțime de peste 15000 de oameni care trebuia măcar un ceas să fie împreună, căci de aceea ne-am adunat din toată țara! Și de ce s-a spart mitingul la ora 14?

Întrebări la care numai sistemul și oamenii care atârnă de el au răspuns.

În pofida tuturor, cei peste 15000 de români, care au raspuns Prezent pentru Libertate, într-o zi lucrătoare, au reușit să frâneze mecanismele acestui sistem infernal, cu tot cu steagurile lui false de fente și răcnete penibile. Violența și anarhia nu o generăm noi, ci statul care ne mută din raportul de drept, în cel de legitimă apărare.

Vinovat pentru toate manifestațiile „neautorizate” este chiar acest stat care si-a pierdut autoritatea, anulându-ne dreptul legitim și constituțional la adunări publice! Oricât de greu ne-ar fi, mergem cu Dumnezeu înainte!

● leagă deloc în logica firească. Dar în logica reală se îmbină bine de tot.

„Unificarea” Istoriei cu Geografia, a Tinutului Secuiesc cu... (despe o programă școlară gândită fără nicio pricepere)

Ioan Aurel Pop

Reflecțiile de față au fost îmboldite de apariția metodologiei-cadru privind mobilitatea personalului didactic de predare din învățământul preuniversitar în anul școlar 2021-2022. În urma lecturii laboriosului document, rămâi – mai ales dacă ești om de școală – cel puțin cu o mare nedumerire: „Istoria și tradițiile minorității maghiare”, dar și „Istoria și tradițiile minorităților naționale” se află în centrul atenției, pe când „Istoria românilor”, „Istoria universală”, „Istoria României” nu sunt pomenite deloc, nici măcar în paranteză... Ceea ce intrigă și mai mult este permisiunea ca orele de istorie și cele de geografie să se poată preda în cadrul aceleiași norme didactice, de către un singur cadru didactic, acesta putând să susțină examenul la prima disciplină dintre cele două, disciplină cu ponderea cea mai mare în cadrul normei, din punct de vedere al orelor.”

Din formularea „Disciplinele studii sociale, literatură universală, științe și educație artistică din învățământul liceal intră în norma de predare a absolvenților...” s-ar putea oare înțelege că nenumitele „istoria” și „geografia” ar fi incluse aici? Să presupunem că în România – țară care dincolo de definiția ei „perimată” de... „stat național” din Constituție și de apartenența ei la Uniunea Europeană, are... cam 90 la sută etnici români și este parte a vechiului continent – numai minoritățile contează și că „istoria” și „geografia” (ale românilor/ României și ale lumii/ Europei) sunt cantități neglijabile? Ne îngrijim atent și generos de minorități – ceea ce este foarte bine și foarte necesar – dar excludem ori ignorăm, prin compensație, majoritatea?

De mai bine de zece ani, cele patru mari universități comprehensive (eterogene) ale țării, în care se pune un mare accent pe profesioni didactice, cer ministerului de resort, faimoasei A.R.A.C.I.S. (Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Superior) și altor foruri aprobarea dublei specializări (cu o formulă de bază, între altele, „Istorie-Geografie”), fiindcă, mai ales în școlile rurale, este aproape imposibil de făcut o normă didactică numai din una dintre aceste două discipline înrudite, dar diferite. Totul a fost în zadar, iar acum vine brusc „unificarea” istoriei cu geografia, ca și cum ele ar fi identice. Această „adâncă” judecată de la nivel central nu

rezultă din nimic serios, ci doar din șiruri lungi de limitări ale orelor de istorie și de geografie, după „exilarea” acestor discipline la nivel de dexterități, după disprețul masiv exhibat în spațiul public în raport cu ele.

Se aud iarăși voci și se văd proiecte din care reiese că istoria și geografia ar urma să nu mai fie, la anumite nivele de studiu, materii onorabile și nici de sine stătătoare, că orele lor ar trebui drastic reduse ori chiar suprimate, că nu ar mai fi nevoie de asemenea cunoștințe „demodate” și „inutile”. Ba unii, mai „subtili”, se milostivesc cu câte o oră de istorie și geografie, pe ici pe colo, integrate și integrale, fără dimensiuni temporale și spațiale, adică fără conținut specific. Această involuție se vede clar și din „Proiectele planurilor-cadru pentru învățământul liceal și profesional, care vor intra în vigoare gradual, începând cu clasa a IX-a a anului școlar 2021-2022”, date spre dezbateri de foarte curând. Istoria, pe unde a mai rămas, se face în câte o oră pe săptămână. Nu apare nicăieri scris „Istoria Românilor”, ca și cum neamul nostru ar fi ciurmat. Alte istorii, peste tot în lume, sunt ale unui popor, ale unei țări, ale unui continent, ale unei minorități etc., dar a noastră, la noi acasă, nu este nicăieri. Într-o variantă, văd că și la profilul umanist istoria este prevăzută tot cu câte o oră pe săptămână.

Se vede că propunătorii acestor proiecte sunt foarte acriți de lumea aceasta dispusă pe spații și timpuri, sunt sătui de piramidele Egiptului, de Roma eternă, de revoluțiile care au schimbat Terra, de Michelangelo, de Domul din Köln, dar și mai saturați de Voroneț și de Bălcescu, de biserica din Densuș sau de Tomisul lui Ovidiu. Unele din aceste propuneri sunt rețete sigure de îndobitocire, de cufundare în ignoranță, sunt îndemnuri la necunoaștere, la comoditate și la letargie.

Ce vini vor fi având asemenea forme de cunoaștere consacrate, precum istoria, vechi de când lumea? Ce tulburare trebuie să fi produs ele în mințile unora, încât aceștia să-și închipuie că vor revoluționa astfel școala românească? Sau, poate, unii au ajuns să creadă că învățământul merge rău din pricina prea multor cunoștințe despre spațiu și timp pe care le primesc, în sistemul nostru de educație șchiop, copiii și adolescenții? Nu voi putea să înțeleg niciodată cum și de ce, în numele principiilor democrației, se iau măsuri referitoare la școala

românească bazate nu pe necesitățile sale reale, verificate de specialiști, de oamenii domeniului, de protagoniști, ci pe opinii exprimate la o cafea, pe păreriile unor decidenți care n-au mai fost într-o școală și într-o clasă de când erau mici, pe pretențiile unor părinți care-și văd propriii copii geniali sau chiar pe ideile de simplificare a instruirii susținute de unii elevi. Cum pot să știe elevii dacă postulatul lui Euclid, legea lui Arhimede, scrierea corectă sau stilul gotic le vor fi utile ori inutile în viață?

Este cert că istoria și geografia ar putea să fie predate de către unul și același cadru didactic, dar numai la nivel primar și gimnazial și numai dacă profesorul respectiv a făcut dubla specializare, adică s-a pregătit, în cadrul licenței, deopotrivă în istorie și geografie. Ministerul de resort nu ne asigură (prin comunicatul său din 21 decembrie 2020) că profesorul de istorie va preda numai disciplina „Istorie”, iar profesorul de geografie ... numai disciplina „Geografie” și nici nu ne promite că, din rațiuni practice, se va introduce repede dubla specializare „Istorie-Geografie” în anumite universități, dar ne liniștește în alt sens: disciplinele „Istorie” și „Geografie” nu se desființează sau comasează și nici nu se unesc sub denumirea „Studii sociale”. Așa să fie, dar amenințarea rămâne și ea este formulată periodic în anumite medii de la nivelul Ministerului Educației, al unor consilieri și experți, al unor institute de științele educației.

Văd tot mai des, prin mijloacele de difuzare în masă, „soluții” tot mai trăsnete, de rezolvare a crizei școlii românești prin introducerea unor „materii” precum educație sexuală, igienică, circulația pe drumurile publice, educație financiar-bancară, nutriție sănătoasă, protecția mediului, șah, educație digitală etc. Menționatul comunicat al Ministerului arată, de exemplu, că disciplina „Studii sociale” intră în categoria disciplinelor socio-umane în învățământul preuniversitar (la clasa a XII-a), alături de „Gândire critică și Drepturile copilului”, „Educație interculturală”, „Educație pentru cetățenie democratică”, „Logică și argumentare” etc. Ca să faci toate aceste discipline sui generis, trebuie să renunți la altele. Unde să mai aibă loc „Istoria” și „Geografia”?

Nu-i vorbă, nici „Matematica”, „Fizica”, „Biologia”, „Chimia”, „Filosofia”, „Limba și literatura română”, limbile străine nu au cum să se mai regăsească în același quantum, cu același număr de

ore. Teoria formelor fără fond este mereu la ordinea zilei la noi.

Dacă nu vom face în chip serios disciplinele școlare consacrate și verificate de secole, dacă nu vom ști limba și literatura română, limbi și literaturi străine, matematică, fizică, istorie, geografie etc. sau dacă le vom face pe toate la nivelul minime rezistențe, cum să devenim experți în nutriție sănătoasă, mediu nepoluat, igienă, sexologie, fiscalitate, drepturile omului, democrație, studii interculturale, gândire critică etc.? Nu se înțelege de către „toboșarii vremurilor noi” că adaptarea la nevoile societății contemporane digitalizate nu se poate face prin materii școlare noi care să le îndepărteze pe cele vechi, ci prin conținuturi adecvate. Nu spune nimeni că elevii nu trebuie să cunoască drepturile copilului, democrația, constituționalismul, igiena, nutriția sănătoasă, relațiile interetnice etc., dar acestea nu au de ce să devină materii școlare, notate și încheiate cu medii semestriale.

Toate acestea trebuie să fie teme speciale, conținuturi serios făcute de către profesorii disciplinelor existente. Ce câștigăm dacă îl învățăm pe elev că „Declarația drepturilor omului și ale cetățeanului”, adoptată în timpul Marii Revoluții Franceze (la 1789), a revoluționat societatea europeană și pe cea americană, din moment ce elevul nu mai învață nimic despre istoria Franței, a Europei și a lumii? Sau ce avantaj obținem pentru cultura generală a adolescentului dacă îi spunem ce înseamnă un cont curent de economii, fără ca el să știe cadrul general apariției băncilor, nici istoria monedei, nici rolul bancnotelor în istorie?

Degeaba împărțim istoria țării și a lumii pe felii tot mai mici (de genul rolul democrației, istoria comunismului, dictaturile, războaiele mondiale, revoluțiile, crimele contra umanității etc.), fără să ne mai îngrijim ca elevii să vadă și ansamblul. Istoria este a societății, a comunităților mari, a civilizațiilor și trebuie studiată ca atare. Că noi ocolim istoria națională, că ne ferim, la nivelul programelor și manualelor, de numele de România, că blamăm sentimentul național și patriotismul, confundându-le cu naționalismul excesiv, cu xenofobia, cu șovinismul, este regretabil și condamnat. Numai cunoașterea istoriei neamului nostru ne ajută să înțelegem istoria celorlalte neamuri.

Ceea ce nu înțeleg chivernisitorii școlii este un lucru foarte simplu: istoria

înseamnă cultură generală și orientare în viața contemporană, nu date și fapte de prisos despre o lume care nu mai este. Iar geografia înseamnă orientare elementară în spațiu și nu denumiri care trebuie memorate. Azi, copiii și tinerii au marea șansă de a călători, de a vedea lumea, de a se bucura de marile creații ale omenirii din toate timpurile și din toate spațiile, din preistorie până în era zborurilor cosmice și din Laponia până în Patagonia. Dacă nu mai învățăm istorie și geografie, dacă disprețuim aceste forme de adaptare la viață, dacă ne temem de conținuturile lor, vom ajunge să mergem în America Latină și să credem că oamenii de acolo vorbesc limba latină, să vedem obeliscurile egiptene de la Paris și să credem că acolo a fost Egiptul antic, să intrăm în British Museum și să credem că unele obiecte de acolo le-au adus extratereștrii.

Poate că vom ști să ne spălăm mereu pe mâini, să mâncăm numai produse ecologice, să nu poluăm natura, să deschidem o afacere, să accesăm site-urile cu cele mai spectaculoase jocuri sau filme cu ființe fantastice etc., dar vom ajunge categoric infirmi intelectual. Vor gândi alții pentru noi, iar noi vom executa cuminți ordinele lor. „Un popor fără cultură este un popor ușor de manipulat”, constata Immanuel Kant, cu mai bine de două secole în urmă. De atunci se întvedeau gravele consecințe ale ignoranței, generatoare de prostie și de prostire. Cultura generală prezentă numai în memoria calculatorului este utilă doar pe jumătate, fiindcă poate să rămână, pentru cei mai mulți, literă moartă.

Ca să accesăm datele digitale avem nevoie de o pregătire a minții noastre, de o anumită sensibilitate pentru cunoaștere, de pasiunea cercetării. Acestea toate nu vin printr-un dat imuabil al sorții, ci prin eforturi grele, prin învățatură asiduă, prin strădania ale memoriei, fără de care inteligența moare. Se poate ca peste mii de ani – dacă planeta numită Pământ va mai exista – structura biologică și intelectuală a oamenilor să se schimbe radical și să nu mai fie nevoie de școală, așa cum o înțelegem noi astăzi. Până atunci, însă, nu putem arunca peste bordul „corabiei” noastre o experiență de viață verificată de milenii și foarte folositoare, adoptând în loc iluziile unor decidenți fără școală ca lumea, cu diplome luate la apelul de seară și care pot fi caracterizați cu îngăduință drept semidocti.

Pagini de epopee din istoria aviației militare românești

D.D.
Rujan

Faimosul pilot militar Dan Vizanty, n. 1944 conduce Grupul 6 de vânătoare de la Popești-Leordeni, de lângă Capitală, și a fost artizanul uneia dintre cele mai negre zile ale aviației militare americane, căreia îi doborâse până atunci 20 de aparate de zbor. Curajul și măiestria pilotului român, care avea la manșă nebunia unui toreador și iuțeala unui fulger, l-au făcut unul dintre cei mai temuți, dar și mai respectați adversari... în aer, atât de ruși, cât și de americani... Pe Frontul de Est, în luptele cu piloții sovietici, și-a câștigat renumele de „Lupul Carpaților”. După război, a fost aruncat în temnițele comuniste, după care a lucrat ca macaragiu... Salvarea lui a venit târziu, de la... președintele Franței, generalul Charles de Gaulle, care auzise de el, și cu sprijinul căruia Dan Vizanty a părăsit România în 1977... Și nu s-a mai întors niciodată. A murit la Paris, în 1992, la vârsta de 82 de ani.

Pe data de 11 iunie 1944, ziarele americane „Denver Post” și „Boston Herald” relatează despre o înfrângere a aviației de elită a Statelor Unite deasupra teritoriului României, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial: 24 de avioane de vânătoare Lightning P-38 au fost doborâte cu o zi înainte, pe 10 iunie 1944, în apropierea câmpurilor petrolifere de la Ploiești. Ziare din Chicago, Boston, New York și Washington prezentau imagini cu grupul român de piloți care a făcut prăpăd în rândul aviației militare americane. Erau, de fapt, la manșă super-avioanelor românești IAR-80, iar artizanul tactic acestei victorii era românul Dan Vizanty, comandantul Grupului 6 de vânătoare de la Popești-Leordeni. Pilotul militar, care a primit, în urma acestei bătălii, renumele de „Spaima Lightning-urilor”, a doborât sau a avariat grav în aceea zi 13 avioane de vânătoare americane. Nu întâmplător, analistul american Thomas McKelvey Cleaver, în „Analele Luptelor Aeriene”, a denumit ziua aceea „Blackest Day” („Cea mai neagră zi”).

Richard „Dick” Wilsie, aviator american care a participat la raidul de pe 10 iunie 1944, a declarat, potrivit cărții „Jurnal de zbor”, a aceluiași McKelvey Cleaver: „În aceea zi, am simțit ca și cum cerul ar fi căzut peste noi. Erau îteribili piloți români în frunte cu Năluca argintie! Am simțit-o pe pielea noastră că am fost bătută rău de tot”. Dan

Vizanty a marcat definitiv în aceea zi una dintre cele mai glorioase pagini ale istoriei aviației militare românești cu avionul său IAR-80, inscripționat pe coadă cu numărul 344.

Cum a fost? În zorii zilei de 10 iunie 1944, de la baza aeriană din Foggia (Italia) au plecat Grupurile de vânătoare din Forța a 15-a aeriană de vânătoare a Statelor Unite. Erau o sută de avioane Lightning P-38 care aveau o singură țintă: Pentru a putea pulveriza rafinările românești, se impunea distrugerea bazei „vânătorilor” argintii de la Popești-Leordeni. Ei îi împiedicau bombardierele americane să... distruga rafinările din zona Ploieștiului, principala sursă de combustibil a armatei naziste! De obicei atacau... în orb, seara sau noaptea. De această dată, au schimbat planul. La 7-8 dimineața, au încercat un atac-surpriză... în valuri... Baza din apropierea Bucureștiului era apărată doar de oamenii lui Vizanty din Grupul 6 de vânătoare, cu escadrilele 59, 61 și 62. Doar 36 de avioane IAR-80 au putut fi ridicate contra celor o sută de bombardiere americane... pazite fiecare de cate un „vânător”!

Dan Vizanty descrie acest atac, în 1982, în revista franceză „Pionniers”. Printr-un miracol, cum recunoaște și el, avioanele americane au fost văzute pe radar de o „santină” permanentă aflată în postul de comandă, care a dat imediat alarma. Avioanele românești s-au ridicat pe cer în puține minute. Toate! Grupul, era alcătuit din trei escadrile de câte 12 avioane, și veneau spre Ploiești 103 bombardiere aproape fiecare păzit de un „vânător”... A fost mobilizată echipa lui Vizanty, conform planului, cu o precizie matematică. Datorită disciplinei piloților de vânătoare români, care au plonjat „deodată” cu soarele în spate, au surprins total Da, americanii au fost, de fapt, cei surprinși...

„Tocmai intrasem în birou să-mi parcurg corespondența când... alarmă!?!... La ora 7.00?! Surprins pentru moment de ora neobișnuită, îmi iau pistolul de alarmă, ies repede și lansez racheta verde prin care dau unităților mele ordinul de decolare imediată. Eu am decolat după ultima patrulă și, tăind traiectoria formației, ne-am situat în fruntea ei, continuând să luăm altitudine”, a povestit Dan Vizanty, în revista „Pionniers”. Fără să stea prea mult pe gânduri, Vizanty și grupul său de aviatori, deși în netă inferioritate numerică, au plonjat de sus realmente peste Lightning-urile ameri-

cane. Ceea ce a urmat a fost desprins parcă din epopeile cinematografice hollywoodiene. Surprinzându-i pe americani, doar 36 de avioane IAR-80 au distrus cea mai mare parte din formidabila flotă americană de o sută de bombardiere... Ce povestette Vizanty:

„Mă aflam atunci la 1.500 de metri altitudine, în fruntea formației și am auzit codificat în cască: «Atenție, Paris! Atenție, Paris! Indieni deasupra cuibului!». Am recunoscut îndată vocea lui Traian Gavriliu, șeful Biroului Operații al Aerodromului, care mă anunța astfel că avioanele americane se îndreptau acum spre aerodrom... Atunci, am privit peste bord; și văd val după val, la foarte joasă altitudine, formațiuni de Lightning P-38. Imediat și fără ezitare, ordon prin radio: «Paris către Paris: 1, 2, 3, atacăm, totii, urmașimă!»”, relatează Vizanty, la aproape 40 de ani de la evenimentele de pe 10 iunie 1944. Într-o fracțiune de minut, situația s-a răsturnat radical. Noi plonjam de sus. cu cate două ținte în catere... După primul atac, în învâlmășeala care a urmat, principala preocupare a piloților români a fost să evite... ciocnirile cu victimele... În vârtejul creat în fiecare clipă, se aflau față cu zecile, avioanele americane, încrucișându-se cu viteze uimitoare. „Înmărmuriți, toți cei de la sol au fost spectatori și martorii acelei lupte unice, parcă la baionetă, în lumina orbitoare a soarelui abia ridicat, de vară. Domina zgomotul exploziilor, în țcănitul asurzitor al mitralierelor...”

„În urlatul fantastic al motoarelor, da, românii atacau repetat, în timp ce, pretutindeni, se înălțau spre cer vulturile de fum ale avioanelor doborâte ce ardeau”, descria confruntarea Dan Vizanty în revista „Pionniers”... Cele 36 de IAR-80 românești au doborât, în aceea dimineață după cifrele oficiale, 24 de fortărețe zburătoare Lightning P-38 și încă pe-atâta avioane de vânătoare. Iar după relatările celor de la sol, au fost avariate decisiv peste 50 de bombardiere și avioane de vânătoare americane. Celelalte au fost puse pe fugă și sau retras, puternic avariate de eroii Grupului 6... Glorioasele bătălii aviatice ale piloților români au fost mai multe. Dar adevaratale hetacombe, surprize pentru americani, durau doar 12-14 minute. Dan Vizanty a doborât personal trei avioane, a lovit și avariat grav alte zece. De altfel, pilotul român a dat un exemplu fabulos întregului sau grup,

aruncându-se nu o dată în mijlocul avioanelor americane, mitraliindu-le. A supraviețuit printr-un miracol, chiar după ce un proiectil de 13,2 milimetri a străbătut carlinga aeronavei sale și a ieșit prin spatele avionului. Doar o manevră genială prin rapiditatea ei a făcut ca Vizanty să scape...

Grupul lui a pierdut în confruntarea de la 10 iunie doar trei aviatori; dintre cei mai buni, după cum îi cataloga acesta. „Ceea ce au făcut cei din grupul lui Vizanty în frunte cu comandantul personal, a fost uimitor. Americanilor greu le-a venit să creadă că o mână de IAR-80 le-a distrus două grupuri de avioane Lightning P-38 cu fuselaj dublu. Prima dată, i-au... creditat ca adversari pe nemți, dar apoi și-au dat seama că, de fapt, cei care i-au distrus erau vulturii din Carpați în frunte cu Grupul 6 de vânătoare. „Și nemții priveau cu gura cascata! A fost un miracol și supraviețuirea lui Vizanty, care a atacat singur direct avionul de comandă american și l-a doborât. Aici a fost „cheia”... Cu toate acestea, cum numai un as al aerului putea să facă, și-a redresat avionul... fumegând și a condus victorios grupul înapoi la bază”, spunea Gică Marițanu, fost medic militar și pasionat de aviația militară și de cariera lui Vizanty.

Firească, Aviatorii Grupului 6 erau primiți cu urale la sol. Vizanty a fost nu o dată scos din carlingă și purtat pe brațe! Comandantul aviației române, ministrul Aerului de la acea vreme, generalul Jienescu, când a aflat despre acea teribilă victorie, ar fi izbucnit în lacrimi și le-a trimis imediat, cu mașina personală, 24 de sticle de șampanie franțuzească, oamenilor din companie. Lui Vizanty personal i-a trimis atunci trei sticle de superwhisky pentru avioanele doborâte în aceea zi de acesta... În total, între 4 aprilie 1944 și 23 august 1944, Grupul 6, avându-l în frunte pe pilotul Dan Vizanty, a doborât pe cerul de luptă al Patriei și zeci de fortărețe zburătoare B-17 (avioane pline cu muniție, foarte greu de doborât), bombardiere Liberator B-24 cu patru motoare și 28 de avioane teribile Lightning P-38.

În prima parte a celui de-Al Doilea Război Mondial, IAR-80 era considerat unul dintre cele mai bune avioane de vânătoare ale vremii! Realizat la Brașov, începând cu anul 1937, IAR-80 făcea parte din categoria monopanelor super-rapide de vânătoare și de bombardament în picaj. Primul zbor de luptă al unui IAR-80, foarte

modern atunci, a fost înregistrat încă din anul 1939. La începutul războiului, era comparabil în performanțe cu avionul german Messerschmitt BF 109 (pe care l-a doborât nu o dată!...), cu Mitsubishi A6M Zero din Japonia și cu Hawker Hurricane din Marea Britanie. La o altitudine de 4 000 de metri, IAR-80 atingea o viteză de zbor superioară având la bord șase mitraliere Browning.

Aviația regală română l-a preferat înaintea modelului german Heinkel, începând cu comenzile de IAR-80, la 18 decembrie 1939. A fost depășit tehnologic abia la sfârșitul războiului, iar în 1955 a fost casat. Dar până atunci a fost briliant!

După anul 2000, cercetătorul american Jay A. Stout, pilot de vânătoare, veteran al operațiunii Furtună în Deșert, relatează, în cartea sa „Fortăreața Ploiești, Campania pentru distrugerea petrolului lui Hitler”, cu extremă obiectivitate, pe baza unei documentări intense, confruntările aeriene româno-americane, inclusiv bătălia de pe 10 iunie 1944. El subliniază confuziile existente în frenezia luptei: „Un amănunt interesant al acestei bătălii aeriene este faptul că americanii și-au identificat în mod eronat adversarii ca fiind avioane germane Focke Wulf (FW)-190. Greșeala a fost perpetuată timp de decenii și a fost corijată doar relativ recent. Modelul românesc IAR-80/81 era puțin cunoscut la momentul acela și semăna bine cu avionul de vânătoare german. De asemenea, autorul american recunoaște: „Este probabil ca aviatorii americani să fi confundat avionul românesc cu FW-190 german din alt motiv. Românii nu erau considerați la fel de abili sau de formidabili ca omologii lor germani și este posibil ca americanii să fi considerat că piloții care-i învinseseră atât de categoric nu puteau fi decât germani”.

Și pilotul american Herbert „Stub” Hatch, participant la lupta din 10 iunie 1944, a scris câteva pagini dedicate lui Vizanty și Grupului 6 de vânătoare în cartea sa „An ace and his angel: Memoirs of a World War II Fighter Pilot” („Un as și îngerul său: Memoriile unui pilot de vânătoare din cel de-Al Doilea Război Mondial), creditându-i cu acea victorie memorabilă, contestată un timp de americani... Până au devenit camarazi, împotriva lui Hitler! Atunci s-au convins: jos pălăria!

Doar un alt „barabas”?!...

Cezar Adonis
Mihalache

„Academic”, am întreba doar atât: „Qui prodest?”... Și ne-am privi propria autosuficiență... Care, da, fie și cu guler alb, cămăși scrobite și colane zornăind pe piepturile de, în fapt, nemuritori (poate cei ai Academiei Franceze să-și merite o asemenea titulatură, dar numai pe considerente istoriografice), ar fi tot o mare pată... Pentru că, nu întrebările generează acele „insule” de necunoaștere, ci, tocmai răspunsurile... Mai ales când sunt gândite a priori spre un anumit sens și pseudoraționament, servite ca adevăruri istorice, iar apoi impuse, prin cărți, manuale, programe școlare, drept fapte de netăgăduit... Neacademic însă, putem să o zicem pe șleau: Ați luat-o razna de tot?!... Ne vindeți chiar așa, fățiș, pe arginții unor tâlhari ai istoriei, culturii, educației, politicii?...

La ce-i folosește Academiei Române înființarea acestui „Grup de studiere a antisemitismului și holocaustului”?... La ce ne folosește nouă?... Or,

tocmai pentru a nu ne mai fi nouă de folos toate acele repere, vestigii, învățături din propria istorie și cunoaștere, încă nevândute, licitate, desprinse din ființa noastră? Sau este „doar” o altă impunere „de parcurs” din opisul trocurilor

mizare ai acestor ani, mascată în aluatul de sinecură, să fie motivați și academicienii să pună mâna să dea cu zoaie peste noi, peste trecutul, prezentul și, mai ales (căci o academie privește spre orizont, nu?!), viitorul nostru... Un „grup”, nu de lucru, ci de lucrături, ce va tropăi peste dovezile noastre istorice și de continuitate, ce va ajunge a se manifesta de

drept poate ca instituție de sine... Ba, poate va căpăta și titulatura academică necesară pentru a veni cu făcături istoriografice și a eclipsa o instituție oricum prea tăcută, prea stingheră... Și probabil, în viitor și suficient de supusă

pentru a putea supraviețui, fie și ca „barabas”, printre tâlhari...

Un asemenea „grup” nu trebuia înființat, acceptat, la nivelul unei academii... Cel puțin nu într-o formulare atât de evidentă ca direcție... Pentru că Academia Română poate studia ceea ce dorește, dar având grijă să menționeze lucruri minim necesare: al cui antisemitism și al cui holocaust

se studiază? Pentru că, lăsat în coada unui pește puțind dinspre capul lui, încă poate nu politic, dar parcă tot mai politizat (și să nu se săvârșească, la așa preț de schimb, chiar trocul accesului unui academician la o funcție mult prea înaltă în stat pentru un om ce ar trebui să studieze doar măreția din semeni, din istorie, din cultură), lucrurile rămân la discreția etichetării...

Al cui antisemitism vreți a studia domnilor academicieni? Și să nu ajungeți din prea mult zel să fierbeți, într-un alt cazan de vinovății și responsabilități azvârlite în spatele românilor, o zeamă duhnind a făcături istorice... Și ce holocaust spuneți că trebuie atât de profund să-l luați „în studiu”, că nu vă mai ajungeau concluziile propriilor institute, ci a trebuit să le grupați pe acesta să dea măsura puterii de „documentare”?...

Întâi ar fi trebuit să vedem academicienii agitându-se prin forurile lor, filologice, istorice, pentru a combate anti-românismul... Creând un institut de studiere a anti-românismului în timpuri și, mai ales, în aceste timpuri... Nu să

caute după o pietricică pe care să o arunce în noi pe post de bolovan în continuarea unei lapidări a tot ceea ce e românesc...

Ar fi trebuit să vedem o reacție când Capitalei și multor localități din Moldova (în curând și țării pe de-a întregul, de vom rămâne atât de nepăsători) li s-a trântit pecetea de foste „lagăre deschise în timpul celui de al doilea Război Mondial”.

Atunci ați tăcut! Acum iarăși tăceți... Or, ar trebuie să începeți a vă ruga să vă ajungă Trecerea Rubiconului în judecată înainte de Voia pe care o vor cere pruncii de astăzi în dreptul istoric al zilei de mâine!... Atunci, în zorii unui paenultima vox... în care vor fi judecați toți aceia care au bătut cuie în scândura unui sicriu în care veneticii, alogenii dar și proprii noștri semeni, au încercat a închide esența unei ființe... Românismul...

Încă un an sinistru s-a închis...

Petru
Romoșan

E din ce în ce mai greu de înțeles de ce România are politicieni – miniștri, birocrati de vârf, deputați, senatori, de multe ori primari sau președinți de consilii județene – lamentabil școlarizați, imbecili, escroci, și deci, inevitabil, corupți. Nici majoritatea lucrătorilor din presă, mass media, institute de sondaje, din propagandă nu e mai brează. De altfel, politicienii și media fac un talmeș-balmeș greu de disociat: Rareș Bogdan, din jurnalist, devine peste noapte politician, trompeta lui Iohannis și a PNL-ului. Cei mai mulți par a fi cu totul lipsiți de scrupule ori bariere, de instinct al legii, fără nici un Dumnezeu. Pe lângă amatorismul de speriat, criminal.

Viața publică arată de parcă în România nu s-ar mai naște oameni de ispravă, oameni capabili și cu atât mai puțin foarte dotați. Și e ca și cum cei buni, competenți, muncitori, cei curați au plecat unde au văzut cu ochii. În ultimul an, Klaus Iohannis și-a dovedit hărnicia într-o singură direcție. A semnat la greu, pe bandă rulantă, punerea pe liber a unor grămezi de magistrați, judecători și procurori. Aduce oameni noi? Ce fel, de unde și în ce scop? Parcă sufeream de lipsa lor în anii din urmă. În același timp,

bugetele instituțiilor de forță continuă să crească aiuritor. Toate aceste instituții sunt orientate spre interior. O mare Miliție. Și dacă nu e destul, armata se va orienta și ea tot spre interior, cum s-a văzut în timpul pandemiei.

Nici în celelalte țări din UE lucrurile nu pare să stea mult mai bine. Cu unele excepții, fără doar și poate. Dacă ne uităm spre ultimii (mulți!) cancelari austrieci, spre politicienii din Franța, Italia, Spania, Olanda sau, recent, spre noul guvern din Germania, cu incredibila, bombastica ministreasă de Externe, Annalena Baerbock, ecologistă cică, nu putem decât să rămânem cu gura căscată. Nici aceștia nu par aleși de cetățenii din țările lor, ci puși cu o mână în stare de ebrietate.

Dar putem privi și spre prim-miniștrii și miniștrii Canadei, Australiei și Noii Zeelande, țări anglofone în principal, ca și spre SUA, ai cărei politicieni uimesc (în sens deplorabil) lumea de vreo doi ani. Deriva generală pare să fi început odată cu mandatul lui Donald Trump. Toți acești politicieni din țări partenere sau prietene nu se arată a fi mai buni decât ultimii noștri prim-miniștri și miniștri liberali sau useriști: Ludovic Orban, Florin Cîțu sau Nicolae Ciucă și comparații lor. E adevărat că despre Nicolae Ciucă nu știm mare lucru, doar că e general. Competențele sale în istorie,

geopolitică, diplomație și, mai ales, în economie le sunt complet necunoscute românilor. De competențe politice probabil că nu va avea nevoie, le va înlocui cu deprinderile militare: un-doi, la stân-ga!, la dreapta!, drepti! (statul de drepti).

De ce și cum funcționează ceas această nesfârșită selecție inversă? S-a prostit sau se prosteste iremediabil Europa, lumea occidentală în general? Sau există o altă explicație? Am intrat cumva într-o formă de dictatură nouă, încă neinventariată de experți, de savanți? O dictatură în care sunt selectați politicieni și oameni de media, poate și magistrați sau lucrători din serviciile speciale nu pentru calitățile lor, pentru dotarea lor nativă, ci, dimpotrivă, pentru neputințele lor, pentru viciile și tarele lor, doar pentru disponibilitatea lor de a se supune?

E adevărat că niște proști, niște neisprăviți, niște imorali sau mai degrabă amoralii execută fără să pună întrebări, întocmai și la timp, orice ordin aberant. Ei știu cine i-a pus acolo, în locul nemeritat în care se găsesc, știu de cine depind. Dacă își pierd „chifteaua” sau „friptura”, nu se vor întoarce niciodată de unde au fost eliminați și pentru unii poate fi chiar mai rău.

Desigur, această contraselecție sinistru nu are nimic de-a face cu multlăudata democrație. Florin Cîțu sau

Nicolae Ciucă nu au ajuns prim-miniștri în mod autentic democratic. Asta s-a văzut de la o poștă. Promovarea acestor personaje sus-puse amintește puternic de directivele NKVD cu care a fost nenorocită România după 1949. Cele care au urmărit distrugerea sistematică a țării și prin promovarea nulităților. Sau amintește și de instalarea fascismului în Europa. Sau mai amintește de cine și cum a introdus comunismul în Rusia. Sau de eșuata Republică de la Weimar.

Spre ce catastrofă ne îndreptăm? Ce ni se ascunde? La 21 decembrie am asistat la o grotescă punere în scenă a unui presupus protest popular. Au fost interpelați și reținuți ilegal manifestați și ziarști. (Vezi cazul stupefiant al Iosefinei Pascal.) Ce căuta însărcinatul cu Afaceri american la Parlamentul României în chiar ziua protestului anunțată cu câteva săptămâni înainte? De ce a semănat protestul de la Parlament cu protestul din 6 ianuarie 2021 care a dus la invadarea Capitolului? Protestul de la București a fost doar o copie penibilă, aparent prost regizată, a întâmplării de la Washington. Care nici ea nu a fost lămurită până azi. De ce trebuie să ne mulțumim din nou doar cu un ofițer? Nu merităm un ambasador politic din partea „partenerului strategic”? Criza Covid, criza vaccinării obligatorii a fost și

este, indiscutabil, o lupă măritoare pusă asupra decidenților, asupra mass media și a doctorilor de pretutindeni.

În loc ca lumea să rămână blocată, s-a produs o incredibilă accelerare a „particulelor”. Cei mai mulți dintre „reprezentanți” s-au compromis, și-au arătat micimea, nerușinarea, uneori fața bestială, lipsa totală de reprezentativitate. Dar s-au distins și destui medici și cercetători, scriitori și ziarști, aproape deloc politicieni în post, mulți avocați curajoși și devotați. S-a ales grâul de neghină cu o viteză neegalată în istoria recentă. Lumea știe de ce parte este, în cine poate avea încredere.

Dar soluții pentru ieșirea din marea criză în care am fost băgați ca într-un război biologic, hibrid nu se întrevăd. Doar o rezistență cotidiană, cu speranța unor rezolvări, a unor miracole în timpul care vine. În schimb, amenințarea unui conflict militar în vecinătatea noastră imediată nu face decât să crească de la o zi la alta. Se adaugă spectrul sărăciei, al frigului, al penelor de curent și al mării crize economice (care va începe înainte sau după căderea Burselor?). Și totuși, Istoria nu se poate termina mâine.